

tee peäl koto pole olli olnud, ja et olli keif
temma rahha warrandust ärrarifunud, siis
hirm kippus kirriko õppetaja peäle, ja ku-
las selle koha ja selle mehhe teggomodi
järele, kedda teine olli tapnud, ja sai selle
otsusse läbbi, mis Arend temmale sest an-
dis, sure wärristussega selget märko sest
kätte, et se mees, kes praego omma surma
wodi peäl seäl maas, sellesamma kirriko
õppetaja isä olli mahha lönud. Kui es-
simenne hirmo joon temmast olli ülle läi-
nud, ja temma sedda üllestrákinud surrijale,
kui wallosamal wisil se mõrtsuka tö tem-
mase putus, püdis temma, Jummal pühha
sanna kõwra maenitsusse ja süddamelikko
läbbi, selle kurjateggia süddame tunnistust
ikka ellawamine ülleärratada, ja sai wi-
maks Jummal armo abbiga sega nenda
korda, et teine keige tullisema kahhetse-
misse ai ja kui rõhbutud loom omma hinge
iggawesse koptomoihtja hallastusse kätte
andis.

Enne kui surri moistis weel selge arto-
ga ja koto tunnistajatte ees nelja wõrra
sedda warrandust, mis olli rõõwli kombel
koko korjanud, mahha lödud mehhe poiale,
ja mis ülle sedda, sai temma surnud naese
suggulastese ja muist ka linna waeste
heaks.

II.

Mis kelab neljas käst?

Minnemal aastal olli Tallinna Ma-
kalendri seest üks sõbra sanna kuulda
wanna ja ellatand rahwale. Olgo siis
tännawuses tähtramatus üks lahke ja tõs-
sine maenitsusse sanna nore seltsi heaks.

Pimmeda paggana rahwa jures olli
wannaste, ehk on, parrago Jummal,
tännini weel se hirmus pruuf, et lapsed
neid wannakesi, olgo ka nende lihased